

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק ג'

קונטרס 633

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בשנה, וב-24 דקות ביום יזכו לאלף סיומים, וכידוע דבאלף סיומים כאחד, תכף מביא הגאולה. ("תורתו מגן לנו").

בכף תצבר מליוני זכיות באותו הכסף ובאותו הזמן, תרויח
 תשואות באחוזים הכי גבוהים שקימים בעולם הנצח. - וזהו תרגומו של
 הזהר (בהעלותך קג): "בא וראה הכתוב: 'ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך
 ויששכר באהליך', מלמד שנשתתפו יחד, זה יוצא ועושה מלחמה, וזה יושב
 ועוסק בתורה, וזה נותן חלק לזה... ויששכר חלקו בתורה, ונותן לזבולון
 חלקו בתורה ודאי, ועל כן נשתתפו יחדיו, שיתברך זבולון מיששכר, כי
 הברכה של התורה היא ברכת הכל."

יא) החפץ חיים בישיבתו בראדין צוה לכל הבחורים לגמור כל שבת את הזהר של כל פרשת השבוע

ובזה יכולין להבין למה החפץ חיים בישיבתו בראדין צוה לכל הבחורים
 לגמור כל שבת את הזהר של כל פרשת השבוע הגם שלוקח הרבה שעות,
 ורבי חיים וויטאל, הכסא מלך, הבן איש חי, ורבי מרדכי שרעבי זיע"א,
 ובפרט עם חידושו של האורחות צדיקים, שאמרו ששעה אחד זוהר הקדוש
 בשבת שוה לחשבון של מליון שנה תורה. זאת אומרת חשבון של מאה אלף
 אברכים שלומדים 10 שעות ביום אחד – אתם שומעים? כן מאה אלף
 אנשים לומדים ביום אחד כל אחד 10 שעות, יוצא החשבון של מליון שעות
 תורת הנגלה ואנחנו לומדים שעה אחת בשבת זוה"ק מקבלים את השכר
 הזה – ועוד יותר שמקבלים שכר על תורה לשמה כי תורת הסוד הוא תורה
 לשמה (ראה אור הזהר). בא וראה כמה גדול כח השמחה שאלישע הנביא
 כאשר רצה שתשרה עליו רוח הקודש ביקש שינגנו לפניו שנאמר (מלכים ב פרק
 ג טו) ועתה קחו לי מנגן וְהִיָּה כַּנְגֵן הַמְנַגֵּן וַתְּהִי עֲלָיו יַד ה'. וכתוב בזוה"ק
 שככל שהלימוד יותר עמוק ופנימי כך בונה שמים עליונים ומגיע לעולמות
 העליונים. עתה מבינים איך שהזהר הקדוש שהוא לימוד פנימיות התורה,
 עם השמחה שגם היא מחלק הפנימי של הנשמה, ובשבת קודש שהוא עולם
 הנשמות – מעין עולם הבא, ערכם גבוה מאוד **לערך מיליון שנה תורה.**

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יב) אלו שלומדים זהר הקדוש יוכלו לענות על השאלה של צפית לישועה מפני שהם טרחו ועמלו להביא את המשיח

עתה אלו שלומדים זה"ק יוכלו לענות על השאלה של צפית לישועה מפני שהם טרחו ועמלו להביא את המשיח, ועוד שכשישאלו אותם עסקת בתורה? הם יענו! אני למדתי כל יום זה"ק ובפרט בשבת, ולמדתי כמו מאה אלף אברכים ביום אחד 10 שעות. ועוד זיכיתי לאחרים שילמדו בזה"ק, כדי שהמשיח לא יהיה בצער.

יג) מי שלא לומד זהר הקדוש מה יאמר פשמיח יבוא

ומי שלא לומד זה"ק מה יאמר כשמשיח יבוא, מה עשיתי לקרוב הגאולה, ובאיזה פנים יקבל את המשיח, אם יזכה.

יד) פשמיח יבוא, יראה באצבע על כל אלו שלמדו זהר הקדוש "אתה עזרת לי לבוא!"

והרי ידוע כשהמשיח יבוא, יראה באצבע על כל אלו שלמדו זה"ק אתה עזרת לי לבוא. ואיזה בושה יהיה למי שלא עזר לו לבוא, ואיזה מין צפית לישועה הוא אם לא עושה שום פעולה למענו.

טו) שלשים אלף יהודים מחכים שהרב יבוא

ונספר סיפור נפלא מבעל בית הלוי זצ"ל, רבה של סלוצק שהיה מגדולי הדור, ואחר שנים עבר לוורשה, סיפרו שבעיר בריסק אחר שהרב עזב, נשאלו אלפי יהודים והיו צריכים רב, אז הכינו משלחת של אנשים נכבדים ואמרו להם ללכת לעיר וורשה לבקש מבעל בית הלוי להיות רב העיר. אמרו לו כך וכך שיש גדולי עולם שישבו בה לפנים, וכעת אין מי שישב על כסא הרב, הרב סרב בתוקף. "עמי היתה ושלחתיה". לא חסר לי כלום כאן, די לי מרבנות. התחילו לפייסו וכו' ולא עזר כלום. בסוף קם אחד ואמר:

בני ישראל השיב, אָבֵל מֵעַל אַחֵרִים שְׁהִיּוּ עָרֵב רַב לֹא הִשִּׁיב. וְעַל זֶה קָטַב הַפְּסוּק וְאָמַר מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוּם זֶה נִמְנָו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּמִקְדָּם, וְחִבְר אֹתָם הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ.

בְּדִבְרֵי זֶה בְּמַעֲשֵׂה הַעֲגֹל, שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ל"ב) וַיִּפֹּל מִן הָעֵם וְגו'. כֹּל אֵלּוּ מֵעָרֵב רַב הָיוּ. וְלִהְרָאוֹת שְׁלֹא הָיוּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִה מָה פְּתוּב אַחֵר כִּף? (שְׁמוֹת ל"ד) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה (שְׁמוֹת ל"ד). בֹּא וּרְאֵה, בְּרֹאשׁוֹנָה פְּתוּב (שְׁמוֹת כ"ד) מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ. הַכֹּל בְּכֹלֵל. כִּיּוֹן שְׁאֵלּוּ הָעָרֵב רַב עָשׂוּ זֹאת וּמְתוּ מֵהֶם אֹתָם שְׁמָתוֹ, רֹצֵה הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְּפִיֵס עִמָּהֶם עִם יִשְׂרָאֵל. אָמַר לָהֶם: הַתְּחַבְּרוּ כֻלְכֶם לְצַד אַחֵר. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ל"ד) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - לְבָדָם. אָמַר לָהֶם: בְּנֵי, בְּכֶם אֲנִי רוֹצֵה לְשַׁכֵּן, עִמָּכֶם תִּהְיֶה הַדִּירָה שְׁלִי. וְעַל זֶה, (שֵׁם כ"ה) קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה. מֵאֲתָכֶם, וְלֹא מֵאַחֵרִים. לֹא רוֹצֵה שְׁתִּהְיֶה שְׁתַּפּוֹת לְאַחֵרִים עִמִּי, וְלֹא עִמָּכֶם, וּמִשּׁוּם זֶה פָּלַם נִכְרָתוֹ. אִף כִּי אֲנִי הָרִי הֵם מֵאֵלּוּ שֶׁרֶשׁ הַרְעָה הָיוּ, וַיִּהְיוּ הַמְּתִים. הַמְּתִים - וַדָּאִי מְתִים, וְלֹא מִיִּשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוּם זֶה מָנָה אֹתָם, שְׁנֹאמַר שְׁאוֹ אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הַרִימוּ רֹאשֵׁיהֶם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲבָא, כַּמָּה נִכּוֹן הוּא, אִם לֹא מִצְּאֵתִי חוֹלְקִים עַל זֶה. אָמַר לוֹ, בְּנֵי אָמַר. אָמַר לוֹ, וְהָרִי פְתוּב (כַּמְדַּבֵּר כ"ה) וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר, וְלִמְדוֹנֵי שְׁהַתְּחַבְּרוּ יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. כְּצִמִּיד זֶה שְׁמַתְחַבֵּר בְּאָדָם בְּקִשּׁוּטֵי, כִּף הַתְּחַבְּרוּ יִשְׂרָאֵל בְּבַעַל פְּעוֹר. אָמַר לוֹ, אֶלְעָזָר, כִּף הוּא - וַיִּצְמַד

הַשִּׁיב, אָבֵל מֵעַל אַחֲרָיִךְ דִּהוּוּ עָרֵב רַב, לֹא הִשִּׁיב. וְעַל דָּא רְשִׁים קָרָא וְאָמַר, מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין דָּא אֲתַמְנוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּמִלְקַדְמִין, וְחִבְר לִוְן קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהַדְרָה.

כְּגוֹזָא דָּא בְּעוֹבְדָא דְעֲגֹל, דְכָתִיב, (שְׁמוֹת ל"ב) וַיִּפֹּל מִן הָעֵם וְגו'. כֹּל אֵינוֹן מֵעָרֵב רַב הוּוּ. וְלֹא חֲזָא דְלֹא הוּוּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִה פְּתִיב לְבָתֵר, (שְׁמוֹת ל"ד) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (דף רל"ז ע"ב).

קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה. (שְׁמוֹת ל"ד) תָּא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא פְּתִיב, (שְׁמוֹת כ"ד) מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ. כֹּלָא בְּכֹלֵל. כִּיּוֹן דְּאֵינוֹן עָרֵב רַב עָבְדוּ דָּא, וּמִיתוּ מִנִּיְהוּוּ אֵינוֹן דְּמִיתוּ, בְּעָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא תְּפִיֵסָא בְּהַדְרָה דְּיִשְׂרָאֵל, אָמַר לִוְן, אֲתַחְבְּרוּ כֻלְכוּ לְסִטֵר חַד, הָדָא הוּא דְכָתִיב, (שְׁמוֹת ל"ד) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדֵיהוּ, אָמַר לִוְן, בְּכוֹן אָנָּא בְּעֵי לְמִשְׁרִי, עִמְכוֹן תְּהָא דִּינְרָא דִּילִי.

וְעַל דָּא, (שְׁמוֹת כ"ה) קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה, מֵאֲתָכֶם, וְלֹא מֵאַחֲרָא, לֹא בְּעֵינָא דְתִהָא שְׁתּוּפָא לְאַחֲרָיִךְ בְּהַדִּי, וְלֹא בְּהַדְרָה, וּבְגִין כִּף כִּלְהוּ אֲשַׁתְּצִיאוּ. אוּף הָכָא הָא אֵינוֹן מֵאֵינוֹן גְּזַעָא בִישָׂא הוּוּ, וַיִּהְיוּ הַמְּתִים. הַמְּתִים, וַדָּאִי מְתִים, וְלֹא מִיִּשְׂרָאֵל. וּבְגִין כִּף מָנָה לִוְן, דְכָתִיב שְׁאוֹ אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָרִימוּ רִישֵׁיהֶם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲבָא, כַּמָּה יָאוֹת הוּא, אִי לֹא אֲשַׁכְּחָא פְּלוּגְתָא עַל דָּא. אָמַר לִיה בְּרִי אִימָא. אָמַר לִיה וְהָא כְּתִיב (כַּמְדַּבֵּר כ"ה) וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר, וְתַנִּינָן דְּאֲתַחְבְּרוּ יִשְׂרָאֵל בְּהַדְרָה, כְּצִמִּידָא דָּא דְּאֲתַחְבֵּר בְּבִר נִשׁ בְּקִשּׁוּטֵי, הָכִי אֲתַחְבְּרוּ יִשְׂרָאֵל בְּבַעַל פְּעוֹר. אָמַר לִיה אֶלְעָזָר, הָכִי הוּא, וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל

ישראל לבעל פעור. אלא אני לא
אמרתי שנטהרו ישראל מאותו
חוב, אלא שנטהרו ממות, שלא
שרה עליהם מות.

אמר לו, והרי כתוב (במדבר כח) קח
את כל ראשי העם והוקע אותם.
אמר לו, ראשי העם ודאי, ולא
ראשי בני ישראל. ומן העם יש
לנו ללמד. כתוב כאן העם, וכתוב
שם (שמות לב) וירא העם. (שם)
ויקהל העם. (שם) ויפל מן העם.
אבל בא וראה, ויצמד ישראל
לבעל פעור, ולא עבדו לו. אבל
מסוף הפסוק מוכח, שכתוב
ויאכל העם וישתחוו, ולא כתוב
ויאכל וישתחו ישראל. אלא
העם, כיון שכתוב ויצמד ישראל,
מהו ויאכל העם? אלא אותו זרע
רע היו חובה לישראל.

מהו שכתוב (במדבר כח) ויצמד
ישראל לבעל פעור? בא וראה,
ויצמד ישראל לבעל פעור לא
כתוב, אלא לבעל פעור. קשויטים
ותקף נתנו לבעל פעור בלי דעת,
משום שעבודת פעור הוא לפרע
עצמו ולהוציא לפניו צואה
רותחת. ואותה עבודה מועילה
לו ומתחזק ממנה. וישראל, כיון
שראו זאת, חשבו שזה זלזול
שלה הוא וקלקול שלה, שהרי
בעבודה זרה כתוב, (ישעיה ל) צא
תאמר לו. והם בגלל הזלזול של
העבודה זרה פרעו עצמם בלי
ידיעה, ועל זה כפר פנחס ובטל
המגפה, שנאמר ויכפר על בני
ישראל.

רעיא מהימנא (רועיה הנאמן).

אמר הרועה הנאמן, השיב את
חמתי. מהו השיב את חמתי?
אלא שלשה ממנים של הגיהנם:
אחד על שפיקות דמים, ואחד על

דמים, וחד על גלוי עריות, וחד על עבודה זרה. ואינון:

לבעל פעור, אלא אנא לא אמרית דאתדכו
ישראל מההוא חובה, אלא דאתדכו ממותא,
דלא שריא עליהו מותא.

אמר ליה והא כתיב, (במדבר כח) קח את כל ראשי
העם והוקע אותם. אמר ליה ראשי העם
ודאי, ולא ראשי בני ישראל. ומן העם אית
לן למילף, כתיב הכא העם, וכתיב התם (שמות
לב) וירא העם. (שמות לב) ויקהל העם. (שמות לב) ויפל
מן העם. אבל תא חזי, ויצמד ישראל לבעל
פעור, ולא פלחו ליה, אבל מן סיפיה דקרא
אוכח, דכתיב ויאכל העם וישתחוו, ולא כתיב
ויאכל וישתחו ישראל. אלא העם, כיון דכתיב
ויצמד ישראל, מאי ויאכל העם. אלא ההוא
זרעא בישא, הווי חובה דישראל. (דף רל"ח ע"א).

מהו דכתיב, (במדבר כח) ויצמד ישראל לבעל
פעור. תא חזי, ויצמד ישראל לבעל פעור לא
כתיב, אלא לבעל פעור. קשוטיין ותוקפא יתבו
לבעל פעור, בלא דעתא, בגין דפולחנא
דפעור הוא, למפרע גרמיה, ולאפקא קמיה
צואה רותחת. וההוא עיבידתא אהני ליה,
ואתתקף ממנה. וישראל כיון דחמו דא,
חשיבא דזלזולא דיליה איהו, וקלקולא
דיליה, דהא בעבודה זרה כתיב, (ישעיה ל) צא
תאמר לו. ואינון בגין זלזולא דעבודה זרה,
פרעו גרמיהו בלא ידיעה, ועל הני כפר
פנחס, ובטל מותנא, דכתיב ויכפר על בני
ישראל. (זמח כתיב).

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, השיב את חמתי, מאי השיב את
חמתי. אלא ג' ממנים דגיהנם, חד על שפיקות

דמים, וחד על גלוי עריות, וחד על עבודה זרה. ואינון:

גלוי עריות, ואחד על עבודה זרה. והם: משחית, אף, וחסה. הוא (ראה שיהיה) (חסה שהיה) עף בעולם. אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, שהם ערב רב, שנאמר ויפל מן העם ביום ההוא פשלת אלפי איש, שפך בארנו ושאלו למנורה הקדושה (עד כאן).

ומה פתוב? קחו מאתכם תרומה לה, ולא מערב רב. שלא נקראים קהלה וחסבור עד שעבר מהם ערב רב. כפיכול בזמן שמתערבים ביניהם, כאלו לא היו גוי אחד. ומשום זה קחו מאתכם תרומה, ולא משתפות אחרת, שאיני רוצה לשפת אחרים ביני וביניכם.

ולא עוד, אלא פאשר ערב רב הם מערבים בישראל, מה פתוב? (איכה א) היו צריקה לראש. וישראל, אחר שעוברים מהם אלו, מה פתוב? שאו את ראש כל עדת בני ישראל. ולא עוד, אלא שאמר הקדוש ברוך הוא, אני רוצה לדור עמכם. זהו שפתוב (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

ולא עוד, אלא פאשר בני ישראל בגלות, עליהם נאמר, מי מעכב? שאור שבעסה. והרי בארוהו בעלי המשנה, בזמן שערב רב הם ראשים על ישראל, כפיכול כאלו (מעבירים שלטון של הקדוש ברוך הוא) עושים שלטון בהקדוש ברוך הוא, ונכנסים במשפטי כוכבים ומזלות. ומשום זה צועקים ואומרים, (ישעיה כו) ה' אלהינו בעלנו אדנים וזלתך.

דבר אחר, פינחס וכו'. קום המנורה הקדושה ופתח בדברים לפני השכינה. קום המנורה הקדושה ואמר, בחבור הקדמון נאמר פך. בא וראה, פינחס עמד לפני הדין התקף של יצחק, ועמד לפני פרצה, שכתוב (תהלים קו) ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה, כדי להגן עליהם של ישראל, ומשום זה פלולים זה וזה בחשבון, פינחס כחשבון יצחק, וכאן צריך לחדש דברים.

דיחה) (ס"א חמה דהו) טאס בעלמא. אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, דאינון ערב רב, דאתמר ויפול מן העם ביום ההוא פשלת אלפי איש, דהכי אוקימנא ושאלו לבוצינא קדישא. (ע"ב).

ומה פתיב, קחו מאתכם תרומה לי, ולא מערב רב, דלא אתקריאו קהלה וחסבור, עד דאתעבר מנהון ערב רב, כפיכול בזמנא דמתערבין ביניהו, כאלו לא היו גוי אחד. ובגין דא קחו מאתכם תרומה, ולא משותפו אחרא, דלא בעינא לשתפא אחרנין ביני וביניכו.

ולא עוד, אלא כד ערב רב אינון מעורבין בישראל, מה פתיב (איכה א) היו צריקה לראש. וישראל בתר דמתעברי מנייהו אלין מה פתיב, שאו את ראש כל עדת בני ישראל. ולא עוד, אלא דאמר קדשא ברוך הוא, אנא בעי לדיירא עמכון. דא הוא דפתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

ולא עוד, אלא כד בני ישראל בגלותא, עלייהו אתמר מי מעכב שאור שבעסה, והא אוקמיה מארי מתניתין, בזמנא דערב רב אינון ראשים על ישראל, כפיכול כאלו (ס"א עברין שולטני דקודשא ברוך הוא), עבדין שולטנו בקודשא ברוך הוא, וייעלון במשפטי פכבנא ומזלי. ובגין דא צווחין ואמרין, (ישעיה כו) וי אלהינו בעלנו אדנים וזלתך.

דבר אחר, פנחס וכו'. קום בוצינא קדישא, ואפתח מלי קמי שכינתא. קום בוצינא קדישא, ואמר, בחבורה קדמא אתמר הכי. תא חזי, פינחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק, וקם קמי פרצה, דפתיב, (תהלים קו) ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה, בגין לאגנא עלייהו דישראל, ובגין דא כליל דא ודא בחושבנא, פינחס כמנן יצחק, והכא צריך לחדמא מלין.

פְּתַח וְאָמַר, אֲלֵיהּוּ רַחֲמֵי אֱהוּבֵי שְׁל
הַמְּלַךְ הַעֲלִינָה רְאָה מ' מן מנות,
עַף בְּאֹוִיר, חֲטָף אוֹתָהּ וְשַׁתַּף
אוֹתָהּ עִם ר"ח, שְׁהוּא יִצְחָק,
וְהוּא בְּחֻשְׁבוֹן פִּינְחָס, וְנִשְׁלַם עַל
יְדֵה לְרַמ"ח. אַחַר כֵּף רְאָה אוֹת
ו' מן מְנוֹת, עַף בְּרִקִיעַ וְחֲטָף
אוֹתָהּ, וְשֵׁם אוֹתָהּ בְּרַמ"ח,
וְנִשְׁלַם לְרַמ"ח. זֶהוּ שְׁכַתוּב וַיִּקַּח
רַמַּח בְּיָדוֹ.

וְהוּא, בְּמָה יְכוּל לְחַטֵּף שְׁתֵּי
אוֹתוֹת אֵלּוּ? בְּשִׁתֵּי רוּחוֹת
שְׁנַשְׁמָרוּ (הַשְׁתַּתְּרוּ) לְמַעַלָּה,
שֶׁהִשְׁתַּתְּפוּ בְּפִינְחָס. פְּנִי ח"ס.
בְּשִׁנֵּי פָנִים אֵלּוּ חֵס עַל יִשְׂרָאֵל
שֶׁלֹּא נֶאֱבָדוּ, בַּפֶּחַ שֶׁל שְׁנֵיהֶם,
וַיִּדְקַר אֶת שְׁנֵיהֶם, בְּשִׁתֵּי אוֹתוֹת
- מ"ו. וְזֶהוּ שְׁנַאֲמַר בְּקִנְאוֹ אֶת
קִנְאָתִי בְּתוֹכָם.

וּמַדּוּעַ הִשְׁתַּתַּף בְּיִצְחָק? מִשּׁוּם
וַיִּצְחָק מִסֵּר עֲצָמוֹ לְמִיתָה,
וּמִשּׁוּם זֶה שַׁתַּף אֶת יִצְחָק לְהִיּוֹת
לוֹ לְעוֹד. שְׁמַצַּד שֶׁל שְׁנֵי עַפְרֵי
הָאֵילִים הִשְׁתַּתְּפוּ בּוֹ אַבְרָהָם
וַיִּעֲקֹב, שֶׁאַבְרָהָם שִׁדְרָגְתוֹ חֲסֵד
הִשְׁתַּתַּף בְּח"ס שֶׁל פְּנִיחָס.
וַיִּעֲקֹב שְׁהוּא פְּנִי א"ל (יעקב הוּא
פְּנִי שֶׁל פִּינְחָס). שְׁפִנְחָס, מִשּׁוּם
שְׁנַאֲמַר בּוֹ (בְּרַאשִׁית לֵב) כְּאֲשֶׁר עֵבֵר
אֶת פְּנוּאֵל (שֵׁם הַמְּקוֹם פְּנִי), פְּנִי
א"ל. וּמִשּׁוּם שֶׁכְּאֲשֶׁר הֵעוֹלָם הוּא
בְּצַעַר וַיֵּשׁ צָדִיק בְּעוֹלָם הַמְּקַנָּא
עַל הַבְּרִית, הָאֲבוֹת מִשְׁתַּתְּפִים
עִמּוֹ, וּבְגִלְלֵם אָמַר מִשֶׁה בְּצַעַרְם
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, (שְׁמוֹת לֵב) זָכַר לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וְלִישְׂרָאֵל עֲבָדֵיךָ. וּבִשְׁלֹשׁ
אוֹתוֹת יִהְיֶה מְאֻלְּהוּ זָכָה לְאוֹת
ה' מִן הַנְּבִיא, וְזֶהוּ אֲלֵיהּ, ה'
נְבִיא (כ"א וְדָא רֹא אֵל יְהוּה נְבִיא) וְנִשְׁלַם בּוֹ
יְהוֹ"ה.

אוֹת י' שְׁזָכָה בֵּה פִּנְחָס מִשּׁוּם שֶׁקִּנְאָה עַל הַבְּרִית - זָכָה לְבְרִית. וְשִׁתֵּי יוֹדִין הֵן, י' עֲלִינָה מִן
יְהוֹ"ה, שְׁכַרְתָּ בֵּה לְאַבְרָהָם בִּין עֶשֶׂר אֲצִבְעוֹת יְדָיו. יו"ד קִטְנָה הִיא מִן אֲדִנִי, שְׁכַרְתָּ בֵּה בִּין
עֶשֶׂר אֲצִבְעוֹת רַגְלָיו, וְהִיא אוֹת קְדוּשָׁה שְׁמַתְעִטְרַת בְּרִשָׁם הַעֲלִינָה.
זֶה רְשׁוּם תְּמִיד לְעוֹלָמִים, וְהִיא אוֹת הַשְּׁכַת, אוֹת הַתְּפִלִּין, אוֹת שֶׁל יָמִים טוֹבִים, אוֹת שֵׁם שְׁדֵי

פְּתַח וְאָמַר, אֲלֵיהּוּ רַחֲמֵי דְמִלְכָּא עַלְאָה, חֲזָא מ"ם
מִן מְנוֹת טָאס בְּאֹוִירָא, חֲטָף לָהּ, וְשַׁתַּף לָהּ עִם ר"ח,
דְּאֵיהּוּ יִצְחָק, וְאֵיהּוּ בְּחוּשְׁבוֹן פִּינְחָס, וְאֲשַׁתְּלִים בֵּה
רַמ"ח. לְבַתֵּר חֲזָא ו' מִן מְנוֹת טָס בְּרִקִיעָא, וְחֲטָף לָהּ,
וְשׁוּי לָהּ בְּרַמ"ח, וְאֲשַׁתְּלִים רַמ"ח. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב,
וַיִּקַּח רַמַּח בְּיָדוֹ.

וְאֵיהּוּ, בְּמָה יְכוּל לְחַטֵּף תְּרִין אַתְּוֹן אֵלִין. בְּתַרְיִן רוּחוֹת
דְּאֲשַׁתְּמָרוּ (כ"א דְּהַשְׁתַּתְּרוּ) לְעִילָא, דְּאֲשַׁתְּתְּפוּ
בְּפִנְחָס. פְּנִי ח"ס. בְּתַרְיִן פָּנִים אֵלִין, חֵס עַל יִשְׂרָאֵל
דְּלָא אַתְּאֲבִידוּ, בְּחִילָא דְתַרְוּוּיָהּ, וַיִּדְקַר אֶת שְׁנֵיהֶם,
בְּתַרְיִן אַתְּוֹן מ"ו. וְהִינְנוּ בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם.

וְאִמְרָא אֲשַׁתְּתַּף בְּיִצְחָק. בְּגִין דְּיִצְחָק מִסֵּר גְּרַמִּיה לְמִיתָה.
וּבְגִין דָּא אֲשַׁתְּתַּף לָהּ לְיִצְחָק, לְמַהוּי לָהּ עוֹד.

דְּמִסְטְרָא דְתַרְיִן עֵיזְלֵי דְאֵילִלְתָּא, אֲשַׁתְּתַּפִּי בֵּיה אַבְרָהָם
וַיִּעֲקֹב, דְּאַבְרָהָם דְרַגִּיה חֲסֵד אֲשַׁתְּתַּף בְּח"ס דְּפִנְחָס.
וַיִּעֲקֹב אֵיהּוּ פְּנִי א"ל (כ"א וַעֲקֹב אֵיהּוּ פְּנִי דְּפִנְחָס) דְּפִנְחָס בְּגִין
דְּאַתְּמַר בֵּיה, (בְּרַאשִׁית לֵב) כְּאֲשֶׁר עֵבֵר אֶת פְּנוּאֵל, (כ"א שֵׁם
הַמְּקוֹם פְּנִי) פְּנִי א"ל. בְּגִין דְּכַד עֲלָמָא אֵיהּוּ כְּדוּחְקָא,
וְאֵית צָדִיק בְּעֲלָמָא מְקַנֵּי עַל בְּרִית, אָבְהֵן אֲשַׁתְּתְּפוּ בֵּיה,
וּבְגִינֵיהּוּ אָמַר מִשֶׁה בְּדוּחְקָא דִישְׂרָאֵל, (שְׁמוֹת לֵב) זָכַר
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלִישְׂרָאֵל עֲבָדֵיךָ. וּבַתְּלַת אַתְּוֹן יְהוֹ
מִן אֲלֵיהּ, זָכָה לָהּ מִן הַנְּבִיא, וְדָא אֵיהּוּ אֲלֵיהּ, ה'
נְבִיא, (כ"א וְדָא רֹא אֵל יְהוּה נְבִיא) וְאֲשַׁתְּלִים בֵּיה יְהוֹ"ה.

י' דְּזָכָה פִּנְחָס בֵּיה, בְּגִין דְּקַנְיָה עַל בְּרִית, זָכָה לְבְרִית.
וְתַרְיִן יוֹדִין אֵינּוּן, יוֹד עַלְאָה מִן יְהוֹ"ה, דְּכַרְתָּ בֵּה
לְאַבְרָהָם, בִּין עֶשֶׂר אֲצִבְעוֹת יְדָיו. יו"ד זְעִירָא אֵיהּוּ מִן
אֲדִנִי, דְּכַרְתָּ בֵּה בִּין עֶשֶׂר אֲצִבְעָאן דְרַגְלִין וְאֵיהּוּ אֶת
קְדִישָׁא, דְּמַתְעִטְרָא בְּרִשְׁמֵי עַלְאָה.

וְדָא אַתְרָשִׁים תְּמִיד לְעֲלָמִין, אֵיהּוּ אוֹת דְשַׁבְתָּ, אוֹת

שָׁרְשׁוּם (דברים יא) על מזוזות ביתך
ובשְׁעָרֶיךָ, להיות בה רשומים
יִשְׂרָאֵל בְּרַצוּעוֹת, בְּכַרִּית שְׁלֵהֶם,
שֶׁהֵם בְּנֵי הַמַּלְכָּה, בְּנֵי הַהִיכָל שֶׁל
הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. וּבַתּוֹרָה הֵם
רְשׁוּמִים בְּאוֹת י' עַל־זוֹנֵה שֶׁהֵם
בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְוֵהוּ. וְכֵן נֶאֱמַר (דברים יא)
בְּנִים אַתֶּם לַי' אֱלֹהֵיכֶם.

ואות י' של שדי היא חלֵה של
שלשלת על צנארו של שד יצר
הרע שלא יזיק לו לִבְנֵי אָדָם.
שעליו אָמַר דָּוִד, (תהלים כב) הַצִּילָה
מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד יְחִידָתִי.
הוא נחש, הוא כָּלֵב, הוא אַרְיָה.
שעליו אָמַר דָּוִד, (שם י) יִאָרֵב
בְּמִסְתָּר פְּאֲרִיָה בְּסֶכֶה. וְהִנְבִּיא
קָרָא לוֹ דָּב. זְהוּ שְׁכַתוֹב (איכה א)
דָּב אֲרֵב הוּא לִי אֲרִי בְּמִסְתָּרִים.
(תהלים מט) נִמְשַׁל בְּפַה־מוֹת. נִמְשַׁל
לְכָל חַיּוֹת טְמֵאוֹת, שֶׁהֵן דּוֹרְסוֹת.
נִמְשַׁל לְכָל אָדָם כְּפִי חוֹבוֹתָיו,
וְהָרִי נִתְבָּאָר.

זְהוּ כָּלֵב וְנַחֲשׁ וְחִמּוֹר נוֹעַר,
שְׁמֶרְכִיבִים עָלָיו נֶפֶשׁ. וּמִיַּד
שְׁנוּדָע זֶה שְׂרוּכֵב עָלָיו שֶׁהוּא
הַחוּטָא, עָלָיו כְּתוּב (בראשית מט)
וַיִּפֹּל רֹכְבוֹ אַחֲרָיו. וְסוּד הַדְּבָר -
(דברים כב) כִּי יִפֹּל הַנֶּפֶל מִמֶּנּוּ.
וּמִשׁוּם זֶה אָמַר אִיּוֹב, (איוב יב) לֹא
נִפֹּל אֲנִי מִמֶּסֶם. וְצִדִּיק שְׂרוּכֵב
עָלָיו, קוֹשֵׁר אוֹתוֹ בְּקִשְׁיָה שֶׁל
רַצוּעוֹת הַתַּפְּלִין. אוֹת תַּפְּלִין
שֶׁהִיא אוֹת יו"ד שֶׁל שְׂדֵי, טַבַּעַת
עַל צְנָאוֹרוֹ. ש' שֶׁל הַתַּפְּלִין הִיא
שְׁלִשְׁלֹת עַל צְנָאוֹרוֹ.

ובו רכב אליהו ועלה השמימה.
זְהוּ שְׁכַתוֹב (מלכים-ב) וַיַּעַל אֱלֹהֵיו
בְּסַעֲרָה הַשָּׁמַיִם. וּבּוֹ (איוב לח) וַיַּעַן
יְהוָה אֶת אִיּוֹב מִן הַסַּעֲרָה.
וּמִשׁוּם זֶה בְּאַרְוֵהוּ חֲכָמֵי הַמִּשְׁנָה
עָלָיו, אִיזְהוּ גְבוּר? הַכּוֹבֵשׁ אֶת יְצָרוֹ. וְיֵשׁ מִי שֶׁנִּהְפָּךְ לוֹ לְחִמּוֹר, שְׂאִינוֹ מִצְטַעַר רוֹכְבוֹ. וְאֵלּוּ
הֵם הַמִּשְׁתַּדְּלִים בְּקַל וְחִמּוֹר. וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר בְּאַבְרָהָם, (בראשית כב) וַיַּחֲבֵשׁ אֶת חִמּוֹרוֹ. וּבְגַלְלוֹ
נֶאֱמַר עַל הַמִּשְׁיחַ, (זכריה ט) עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חִמּוֹר.

הַתַּפְּלִין, אוֹת דְּיוֹמִין טְבִין, אוֹת דְּשְׂדֵי דְרָשִׁים (דברים ו) עַל
מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ. לְמַהוּ בְּהַ רְשִׁימִין יִשְׂרָאֵל
בְּרַצוּעֵייהוּ, בְּכַרִּית דְּלֵהוֹן, דְּאִינּוֹן בְּנוֹי דְּמִטְרוֹנִיתָא, בְּנוֹי
דְּהִיכְלָא דְּמִלְכָא קְדִישָׁא, וּבְאוֹרִייתָא, אִינּוֹן רְשִׁימִין בְּאֵת
י' עַל־אֵה, דְּאִינּוֹן בְּנוֹי מִלְכָא עַל־אֵה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. וְהָא
אַתְמַר (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לַי' אֱלֹהֵיכֶם.

ואות יוד דשדי, איהו חוליא דשלשלת, על קודלא דשד
יצר הרע, דלא לגזיק ליה לבר נש. דעליה אָמַר
דָּוִד, (תהלים כב) הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד יְחִידָתִי.
אִיהוּ נַחֲשׁ, אִיהוּ כָּלֵב, אִיהוּ אַרְיָה. דְּעַלִּיה אָמַר דָּוִד,
(תהלים י) יִאָרֵב בְּמִסְתָּר פְּאֲרִיָה בְּסֶכֶה. וְהִנְבִּיא קָרָא לִיה
דָּב, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (איכה א) דָּב אֲרֵב הוּא לִי אֲרִי
בְּמִסְתָּרִים. (תהלים מט) נִמְשַׁל בְּפַה־מוֹת. נִמְשַׁל לְכָל חַיּוֹן
מִסְּאֲבִין, דְּאִינּוֹן דּוֹרְסִין, אַתְמַתִּיל לְכָל בַּר נֶשׁ, כְּפּוּם
חוֹבוֹי, וְהָא אַתְמַר.

והא' איהו כָּלֵב וְנַחֲשׁ וְחִמּוֹר נוֹעַר, דְּמֶרְכִיבִין עָלֶיהָ
נֶפֶשׁא. וּמִיַּד דְּאַשְׁתַּמוּדָע הַהוּא דְרָכִיב עָלֶיהָ
דְּאִיהוּ חִיבָא, עָלֶיהָ כְּתִיב, (בראשית מט) וַיִּפֹּל רֹכְבוֹ אַחֲרָיו.
וְרִזָּא דְּמִלְּהָ, (דברים כב) כִּי יִפֹּל הַנֶּפֶל מִמֶּנּוּ. וּבְגִין דָּא אָמַר
אִיּוֹב, (איוב יב) לֹא נִפֹּל אֲנִי מִמֶּסֶם. וְצִדִּיק דְרָכִיב עָלֶיהָ,
קָשִׁיר לִיה בְּקִשְׁרֵיו דְּרַצוּעֵין דְּתַפְּלִין. אוֹת תַּפְּלִין דְּאִיהוּ
אוֹת יוֹד. דְּשְׂדֵי, חוֹלִיא עַל קְדִלְיָה. ש דְּתַפְּלִין, שְׁלִשְׁלֹת
עַל קְדִלְיָה.

וביה רכיב אליהו, וסליק לשמיא. הָדָא הוּא דְכְתִיב,
(מלכים ב) וַיַּעַל אֱלֹהֵיו בְּסַעֲרָה הַשָּׁמַיִם. וּבִיה (איוב
לח) וַיַּעַן יְהוָה אֶת אִיּוֹב מִן הַסַּעֲרָה. וּבְגִין דָּא, אוּקְמוּהָ
רַבְּנָן דְּמַתְּנִיתָא עָלֶיהָ, אִיזְהוּ גְבוּר הַכּוֹבֵשׁ אֶת יְצָרוֹ. וְאִית
לְמָאן דְּמַתְּהַדֵּר לִיה חִמּוֹר, דְּלָאו אִיהוּ מִצְטַעַר רוֹכְבוֹ.
וְאֵלִין אִינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּקַל וְחִמּוֹר. וּבְגִין דָּא אַתְמַר
בְּאַבְרָהָם, (בראשית כב) וַיַּחֲבֵשׁ אֶת חִמּוֹרוֹ. וּבְגִיגְיָה אַתְמַר
עַל מִשְׁיחַ, (זכריה ט) עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חִמּוֹר.

עליו, אִיזְהוּ גְבוּר? הַכּוֹבֵשׁ אֶת יְצָרוֹ. וְיֵשׁ מִי שֶׁנִּהְפָּךְ לוֹ לְחִמּוֹר, שְׂאִינוֹ מִצְטַעַר רוֹכְבוֹ. וְאֵלּוּ
הֵם הַמִּשְׁתַּדְּלִים בְּקַל וְחִמּוֹר. וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר בְּאַבְרָהָם, (בראשית כב) וַיַּחֲבֵשׁ אֶת חִמּוֹרוֹ. וּבְגַלְלוֹ
נֶאֱמַר עַל הַמִּשְׁיחַ, (זכריה ט) עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חִמּוֹר.

ומשום זה י' מן שד"י, שהיא חליה של השלשלת, ממנה (מפחדים) מפזרים כל שדים ומזיקים, ומיד שרואים אותו במזוזות של הפתחים, בורחים, שבה נאמר (תהלים קמט) לאסר מלכיהם בזקים ונכבדיהם בכבלי ברזל. כל שכן כאשר רואים אותו באות של תפלין שעל הרוע, ורשומים בה באות ברית בכשרם, (במדבר א) והזר הקרב יומת, לית זר, אלא יוצר הרע, שדומה לכל חיות ועופות דורסים.

ומשום זה נאמר, (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי אבד - זה פנחס שקנא על הברית, ונרשם בו שהוא בנם של המלך והמלכה. קנא במחשבה, וזכה לאות י' מן יהו"ה. וקנא במעשיו, וזכה לאות י' מן אדני, וזוהי חכמה בראש, וחכמה בסוף. ומשום שאדם הראשון היה רשום בשניהם, בארורה חכמים שהוא ראשון למחשבה ואחרון למעשה. תוף כדי שאמר דברים אלו, נכסה מהם. אמר רבי אלעזר (לחבריו), אשרי חלקנו שזכינו לשמע דברים מבני העולם העליון. ובחבור הקדמון. לכן אמר. בשבועה עליך, אם הוא ברצונך ואם לא - אמר רבי פנחס בן יאיר. אותו הצל הפה בעיניו של רבי אבא. וכי לא היה יודע הקדוש ברוך הוא אם היה ברצונו אם לאו? אמר לו, אם לו גלוי - האם גלוי לאחרים? ומשום זה נאמר לכן אמר.

ועוד נאמר בחבור הקדמון, (תהלים ס) מכתם לדוד - סימן שהראו לו לדוד פאשר שלח ליואב לארם נהרים ולארם צובה ליואב לארם נהרים ולארם צובה לעשות בהם קרב. אמר הרועה הנאמן, שושן עדות - זו עדות של השכינה, שהיא שושן עדות. שהיא עדות שעומדת עלינו ומעידה עלינו לפני המלך, ומדרגות עליונות קדושות עמה, וסיוע קדוש לשבח. אמר הרועה הנאמן, שושן עדות - שהם מעידים על ישראל, שהם איברים, והיא נשמה עליהם,

ובגין דא י' מן שד"י, דאיהו חולייתא דשלשלת, מינה (ס"א מפחדים) מפוזרים כל שדין ומזיקין, ומיד דחזיין ליה במזוזות דתריעין, ברחיץ, דבה אתמר, (תהלים קמט) לאסר מלכיהם בזקים ונכבדיהם בכבלי ברזל. כל שכן פד חזיין לה באות תפלין על הרועין, ורשימין בה באות ברית בכשריהון, (במדבר א) והזר הקרב יומת, לית זר, אלא יוצר הרע, דמניא לכל חיון ועופין דורסין.

ובגין דא, (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי אבד, דא פנחס, דקני על ברית, ואתרשים ביה, דאיהו ברא דמלכא ומטרוניתא. קני במחשבה, וזכי לאת י' מן יהו"ה. וקני בעובדוי, וזכה לאות י' מן אדני. והאי איהו חכמה בראש. וחכמה בסוף. ובגין דאדם קדמא הוה רשום בתרווייהו, אוקמוה עליה רבנן, דאיהו ראשון למחשבה, אחרון למעשה. אדהכי דאמר מלין אלין אתפסי מנייהו. אמר (דף רל"ח ע"ב) רבי אלעזר, (לחבריו) זכאה חולקנא, דזכינא למשמע מלין מבני עלמא דאתי.

ובחבורא קדמא. לכן אמר, באומא עלק, אם הוא ברעותך, ואי לאו, אימא. רבי פנחס בן יאיר. ההוא טולא בטש בעינוי דרבי אבא, וכי לא הוה ידע קדשא בריך הוא, אי הוה ברעותיה, אם לאו. אמר ליה, אם ליה גלוי, מי גלוי לאחריני, ובגין דא לכן אמר.

ותו אתמר בחבורא קדמא, (תהלים ס) מכתם לדוד, סימנא דאחזיאו ליה לדוד, פד שדר ליואב לארם נהרים ולארם צובה לאגתא בהו קרבא. אמר רעיא מהימנא, שושן עדות: דא סהדותא דשכינתא, דאיהו שושן עדות. דאיהי סהדותא דקיימא עלן, וסהידת עלן קמי מלכא, ודרגין עלאין קדישין בהדה, וסייעתא קדישא לתושבחתא.

אמר רעיא מהימנא, שושן עדות דאינון סהדין על לדוד פאשר שלח ליואב לארם נהרים ולארם צובה לעשות בהם קרב. אמר הרועה הנאמן, שושן עדות - זו עדות של השכינה, שהיא שושן עדות. שהיא עדות שעומדת עלינו ומעידה עלינו לפני המלך, ומדרגות עליונות קדושות עמה, וסיוע קדוש לשבח. אמר הרועה הנאמן, שושן עדות - שהם מעידים על ישראל, שהם איברים, והיא נשמה עליהם,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

ויקהל
-שנה א' 22-

על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמעון בן יוחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותים אל הר קדשי" (שבת ק"ח ע"ב).